

เทศน์อบรมคณะนักเรียนโรงเรียนประจักษ์ศิลปาคาร อุดรธานี
เมื่อวันที่ ๑๔ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๓๒

นิสัยของพระโพธิสัตว์

พวกเราทั้งหลายให้เห็นใจพระพุทธเจ้าที่ทรงชวนชวายเป็นแทบตาย สร้างพระบารมี
มาเฉพาะพระพุทธเจ้าของเรา ๔ อสงไขยแสนมหากัป คำว่า ๔ อสงไขย แปลว่านับไม่ได้ ๔
หน ถ้าหากเราเทียบก็อย่างเรานับ ๑, ๒, ๓, ไปถึง ๑ ล้าน พอล้านแล้วก็หยุดที่ตรงนั้นแล้วมา
นับใหม่ จนถึงล้านเป็นสองล้าน สามล้าน เป็นสี่ล้าน นี้อสงไขยคือนับไม่ได้ ตั้งแต่ครั้งนั้นเขา
จะถือเลขไหนเป็นสำคัญไม่รู้ แต่สำหรับเมืองไทยเรานี้ถือเลขล้าน พอถึงล้านแล้วก็หยุดมานับ
ใหม่ ไปถึงล้านแล้วหยุด เพราะฉะนั้นจึงว่าหนึ่งล้าน สองล้าน หรือสิบล้าน ยี่สิบล้าน พันล้าน
หมื่นล้าน อยู่ในจุดล้าน เป็นจุดขีดขึ้นตายตัวเอาไว้ออนมานับใหม่ อันนี้อสงไขยนั้นก็คงหมาย
เลขล้านนั้นแหละ เป็นแต่ว่าเขาไม่เรียกล้าน นับไปถึงไหนไม่ทราบแล้วก็นับไม่ได้หนหนึ่ง อสงไขย
แปลว่านับไม่ได้หนหนึ่งหนสองหน ถ้าหากว่าเราเทียบในสมัยปัจจุบันเราก็เรียกว่า ๔ ล้าน กำไร
แสนมหากัป หมายความว่าพิเศษออกไปเรียกว่ากำไรๆ นี้ เหมือนอย่างเราไปซื้อของมานี่เราซื้อ
สิบเราขายมากกว่านั้น นั่นเรียกว่าเป็นกำไร อันนี้ต้น ๔ อสงไขย เศษออกไปอีกแสนมหากัป
นี่พระพุทธเจ้าสร้างพระบารมี

การสร้างพระบารมีของพระพุทธเจ้ามีมากน้อยต่างกัน บางองค์ ๑๖ อสงไขย ๔ อสงไขย ๔
อสงไขย อย่างน้อย ๔ อสงไขย นับไม่ได้ ๔ หน นับไม่ได้ ๑๖ หน นับไม่ได้ ๔ หน เรียกว่า
อสงไขยๆ แล้วก็แสนมหากัปๆ เศษด้วยกันทั้งนั้น นี้กว่าจะเต็มสมบูรณ์ความเป็นพระพุทธเจ้า
ถ้าน้ำกว่าจะเต็มตุ่มเต็มถึงนี้ก็ ๑๖ อสงไขย กว่าจะเต็มตุ่ม ตุ่มใหญ่ ตุ่มแห่งความเป็นพระพุทธ
เจ้า บรรจુอรุณธรรมไว้อยู่ทั้งหมด พุทธวิสัยความสามารถของพระพุทธเจ้าอยู่ทั้งหมด ไม่มีใคร
มีความสามารถเหมือนพระพุทธเจ้า เพราะเวลาสร้างก็สร้างเอาหนักเอาหนา ฟังซิว่า ๔ อสงไขย
นับไม่ได้ถึง ๔ หน ถ้าเราเทียบอย่างทุกวันนี้ก็เรียกว่า ๔ ล้านแล้วอีกแสนมหากัป คำว่ากัปหนึ่ง
นี้นานแสนนานนะ จึงเรียกว่าหนึ่งกัปอีกด้วยนะ แสนมหากัปอีกด้วย นั้นมากไหม ๔ อสงไขย
แล้วยังแสนมหากัปอีก มากขนาดไหน กัปหนึ่งนี้นานแสนนานกว่าจะนับเป็นกัปหนึ่งได้ กัปหนึ่ง
กัลป์หนึ่ง

นี่ละพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ๆ ทรงพยายามอุทิศสำหรับทุกสิ่งทุกอย่าง คอก็ตัดขาดไปได้
เลยเพื่อสร้างพระบารมี ทุกสิ่งทุกอย่างไม่มีความเสียดาย คิดดูอย่างพระพุทธเจ้าของเราชาติที่สุด

ท้ายที่จะมาเป็นพระพุทธรูปเจ้านี้ก็ทานกัณฑ์ - ชาลี ใครละทานได้ ทานแล้วพรหมณ์เอาไปเขียน ตีต่อหน้าต่อตาอยู่นั้น ถ้าธรรมดาแล้วพรหมณ์นั้นคอยขัดเลย ตีลูกให้เห็นต่อหน้าต่อตาของ เจ้าของทานจะทนได้ยังไงคนเรามีกิเลส ฉวยได้ดาบก็ตัดคอพรหมณ์ ไม่ได้กัณฑ์ - ชาลีไปเลย ละ กัณฑ์ - ชาลีก็ต้องกลับคืนมา เพราะพรหมณ์นั้นคอยขัดแล้ว เนื่องจากมาเขียนต่อหน้าตี ต่อหน้าต่อตาของเจ้าของทาน อันดับที่สองอีกก็ทานพระนางมัทรี พระนางมัทรีคือพระชายาคู่พี่ เป็นพี่ตายเหมือนเงาเทียมตัว

ชายๆ แปลว่าผู้เกิดพร้อมกัน พระนางมัทรีนี้เกิดพร้อมกันกับพระพุทธรูปเจ้า นี้ละคู่พี่ เป็นพี่ตาย พระองค์ก็สละให้ทานได้ ทีนี้ในชาติพระเวสสันดรการให้ทานก็ไม่มีใครเป็นคู่แข่ง ทาน จนกระทั่งชาวบ้านชาวเมืองเขาไม่พอออกพอใจ ชับไล่ไล่ส่งพระองค์หนีจากเมือง ชับออกจาก ความเป็นพระเจ้าแผ่นดิน เข้าอยู่ในป่าเขาวกต พระองค์ก็ยอมไปเขาให้ไปก็ไป เรื่องของชาว บ้านชาวเมืองเขาไม่พอใจเพราะการให้ทาน เอาช้างมงคลนั้นแหละทานแล้วเขาไม่พอใจ จึงขับไล่ พระองค์ไปอยู่เขาควีนวกตโนน พระองค์ก็ยอมไป แต่เรื่องนิสัยของพระโพธิสัตว์จะสร้างบารมี นั้นไม่ยอมถอย ไปในป่าไม่มีอะไรทานก็ยกกัณฑ์ - ชาลีทาน ยกพระนางมัทรีทาน นั้นฟังซิ

นี่ละนิสัยของพระโพธิสัตว์ไม่มีคำว่าถอย โลกเขาไม่ยินดีเขาขับไปไหนก็ไป แต่เรื่องพระ อธิษฐานหรือนิสัยของพระโพธิสัตว์นั้นไม่ยอมปล่อยวางเลย เพราะนักทาน คำว่าโพธิสัตว์คือผู้ที่ จะตรัสรู้ข้างหน้า แปลออกแล้วเป็นอย่างนั้น เป็นผู้ที่มีความเมตตาสงสารมากมาโดยลำดับลำดับ ไปอยู่ในฝูงสัตว์ก็ให้อภัยแก่สัตว์ เจ้าของยอมตายแทนสัตว์ได้ เป็นหัวหน้าสัตว์ เจ้าของยอมตาย ที่เดียวๆ อยู่กับสัตว์ เอ้า สัตว์อดให้พระองค์อดเสียก่อนให้สัตว์อิ่ม พวกบริษัทบริวารอิ่มท้อง พระโพธิสัตว์ถึงจะอิ่มทีหลัง

ทีนี้เวลามาเป็นพระพุทธรูปเจ้าแล้ว ความเมตตาสงสารนี้เราอย่ามาพูดเลยเม็ดหินเม็ดทราย ที่อื่นที่ไม่มีเม็ดหินเม็ดทรายยังมีอีก พระเมตตาของพระพุทธรูปเจ้าไปได้หมด ถ้าว่ามีแต่เม็ดหิน เม็ดทรายมันก็จะมียอยู่ในแผ่นดินนี้เท่านั้นเม็ดหินเม็ดทราย พระเมตตาของพระพุทธรูปเจ้าก็จะมียู่ เพียงแผ่นดินนี้ เพราะมีเม็ดหินเม็ดทรายอยู่ที่นี้ ถ้าหากว่าพระเมตตาแทรกอยู่ทุกเม็ดหินเม็ด ทราย เลยจากเม็ดหินเม็ดทรายไปอีก เทียบกับท้องฟ้ามหาสมุทรสุดสาคร ในสามภพนี้พระเมตตา ของพระพุทธรูปเจ้ายิ่งถึงหมด มากยิ่งกว่าเม็ดหินเม็ดทรายนี้อีก นี่ละเวลาพระองค์สร้างพระบารมี สร้างมาเต็มที่แล้ว

เวลาชวนชายที่จะเป็นพระพุทธรูปเจ้าในชาติปัจจุบันเราก็เห็นแล้ว สลบสล เป็นยังไงถอย ไหมพระพุทธรูปเจ้า สลบก็ยังไม่ถอย เอ้า ฟันขึ้นมากเอาอีก สลบลงไป ฟันขึ้นมาสู้ก็ไม่ถอย จนได้ ตรัสรู้ เก่งไหมฟังซิ เราหาใครมาเทียบมาเป็นคู่แข่ง นอกจากสลบลงไปบนหมอนตั้งครอกๆ

อู๋ อันนี้ทุเรศนะ พวกนี้พวกสลบบนหมอน เสื่อขาด ขาดนี้เพราะนอนทั้งวันไม่ตื่น นี่ พวกเรานั้นพวกอย่างนี้ พระพุทธเจ้านั้นสลบเอาจริง ๆ ต่อสู้จนถึงขั้นสลบ

นี่เวลามาตรัสรู้ธรรมแล้วทรงเล็งญาณในเดี๋ยวนั้นเลย ว่าใครจะสามารถรู้ธรรมเห็น ธรรมของเราตถาคตที่รู้อยู่เวลานี้ได้และทรงธรรมนี้ได้ จะมีใคร ก็เล็งไปถึงตาบทั้งสองที่พระองค์เคยไปอาศัยอยู่ ก็ทรงทราบในพระญาณนั่นเอง พระญาณคือความหยั่งทราบ ไม่ใช่หลักฐาน พยานนะ พระญาณปรีชาสามารถ ละเอียดแหลมคมยิ่งกว่าปัญญาเข้าไปอีก ท่านจึงเรียกว่าญาณ คือความซึมซาบไปหมดเลย นี่พระองค์ก็ทราบว่า โห เสียตายได้สิ้นเสียตั้งแต่เมื่อวานนี้ คือตาบทั้งสองนั้นตายเสียเมื่อเย็นวานนี้ ถ้าหากว่ายังอยู่แล้วพระองค์จะเสด็จไปโปรดสองตาบสนีก่อน

จากนั้นมาก็เล็งญาณอีก ก็เห็นเบญจวัคคีย์ทั้ง ๕ จึงได้เสด็จไปโปรดพระเบญจวัคคีย์ทั้ง ๕ จากนั้นก็มีเมตตาสงสารสัตว์ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระพุทธเจ้าจะทรงทำได้แล้ว ยังไงก็ไม่ถอย จนกระทั่งวันปรินิพพาน ไม่มีคำว่าหยุดว่าถอยในการสงเคราะห์สัตว์โลกทั้งหลาย นี่ละให้เราเห็นใจพระพุทธเจ้าที่ทรงอุตสาห์พยายามเพื่อสัตว์ทั้งหลาย ท่านไม่ได้หวังเอาอะไรจากสัตว์เลย เห็นสัตว์ตกอยู่ในความทุกข์ความลำบากทรมานแล้วก็เมตตาสงสาร ถ้าเป็นบันไดก็ยื่นบันไดลงไปให้ ยื่นมือลงไปให้จับ จุดลากขึ้นมา ๆ หนึ่งอยยักขนาดไหนไม่ได้คำนึงถึงพระองค์ คำนึงตั้งแต่สัตว์ทั้งหลายที่จะให้หลุดพ้นจากทุกข์นั้นเท่านั้น นั่นละความเมตตาของพระพุทธเจ้านี้เป็นอันดับหนึ่ง มาแนะนำสั่งสอนสัตว์โลก

ธรรมที่พระพุทธเจ้านำมาสั่งสอนนี้ไม่มีใครจะมาสั่งสอนได้นะ ความรู้อย่างพระพุทธเจ้า ไม่มีความรู้ใดเสมอได้ อันดับที่สองก็ความรู้ของพระอรหันต์ ความบริสุทธิ์นั้นเสมอกันกับพระพุทธเจ้า จิตใจนี้เปิดโล่งเหมือนกันหมด เป็นความบริสุทธิ์พุทธโธ นี่เรียกว่าเต็มดวงเหมือนกัน ถ้าเป็นพระอาทิตย์ก็เต็มดวง นี่คือความสว่างกระจ่างแจ้งของจิตใจที่หลุดพ้นจากทุกข์ อันนี้เสมอกันกับพระพุทธเจ้า แต่พุทธวิสัยคือวิสัยของพระพุทธเจ้า กับสาวกวิสัยคือวิสัยของสาวก นั้นต่างกัน ถ้าเป็นภิกษุหรือถ้าเป็นถึงก็ถึงพระพุทธเจ้านั้นถึงใหญ่ ถึงของสาวกแต่ละถึง ๆ แต่ละองค์ ๆ นั้นลดกันลงมา แต่น้ำเต็มถึงท่านเหมือนกัน ความเมตตาสงสารเต็มหัวใจท่าน จากใจที่บริสุทธิ์เต็มหัวใจเช่นเดียวกัน นี่ละให้เราเห็นใจพระพุทธเจ้าเป็นอันดับหนึ่ง เห็นใจของพระสาวกทั้งหลายที่เป็นสาวกของพระพุทธเจ้า ตะเกียกตะกายจนได้ตรัสรู้ หรือบรรลุนิพพานได้เป็นพระอรหันต์ แล้วสั่งสอนโลกแทนพระพุทธเจ้าเรื่อยมาจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้

มาปัจจุบันนี้ก็เห็นอยู่แล้ว หนังสือนี้ออกมาจากไหน ก็ออกมาจากพระพุทธเจ้า ธรรมของพระพุทธเจ้าเอามาสอนนี่ เพราะฉะนั้นเวลาเราเอาไปอ่าน อย่าได้อ่านด้วยความขี้เกียจขี้คร้าน อ่านให้กิเลสมันดกไว้อ่าน เป็นยังงี้กิเลสมันดกไว้อ่าน คือมันไม่ปล่อยให้มันเป็นอิสระ ให้ได้อ่านหนังสือ

ธรรมะสะดวกสบาย พอจับหนังสือธรรมะขึ้นมาแล้ว มันจะรัดคอรัดแข้งรัดขาไปหมดแหละ เจ็บนั้นปวดนี้ยุ่งไปหมด การงานก็ยุ่ง ถ้าเวลาจะอ่านหนังสือธรรมะนะ ก็เลสมันผูกมันมัดอย่างนั้นเอง เราปล่อยทั้งหมดเรื่องเหล่านี้ เวลาเราอ่านธรรมะ อ่านพินิจพิจารณาแล้วธรรมะนี้จะซึ่งเข้าสู่จิตใจ เมื่อธรรมะซึ่งเข้าสู่จิตใจแล้ว ใจจะเย็น ใจจะมีเหตุมีผล มีการยับยั้งชั่งตัวได้ แล้วก็ได้อ่าน พิจารณาแหละที่นี้ อันใดผิดอันใดถูกพิจารณา อันใดควรทำอันใดไม่ควรทำ

เพราะการทำทั้งสองคือดีและชั่วนี้ เราเป็นผู้จะรับผลของกรรมทั้งสองประเภทนี้ ไม่มีผู้อื่นใดจะมารับแทนเราได้ เพราะฉะนั้น การกระทำทุกสิ่งทุกอย่างของผู้มีธรรม ต้องเป็นผู้พินิจพิจารณาเต็มหัวใจ นอกจากผู้ไม่มีธรรมแล้ว อยากระไรก็โอดผิงๆ หัวขาดขาดวันก็ขาดลงไปๆ ไม่ได้สนใจไม่เข็ดไม่หลาบ ก็คือคนไม่มีธรรมะในหัวใจนั่นเอง นี่เราเป็นลูกศิษย์ตถาคต มีธรรมะในหัวใจ ขอให้เอาไปพินิจพิจารณา

พระพุทธเจ้าเป็นนักไคร่กรรมที่สุด พระสาวกอรหันต์เป็นนักไคร่กรรมที่สุด นักพิจารณาละเอียดลออที่สุด ไม่มีใครเกินพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ท่าน ถ้าพูดถึงเรื่องความละเอียดลออแห่งจิตใจ เพราะใจนั้นใจบริสุทธิ์ นี่เราเป็นลูกศิษย์ตถาคต ถึงจะไม่ได้ อย่างนั้นก็ตาม ขอให้ใช้ความพินิจพิจารณาเสียก่อน อยากรจะทำอะไรอยากจะทำอะไร อยากจะเด็ดเดี่ยว ร้อนไปไหนบ้างเป็นธรรมดาของคนมีหัวใจก็มีบ้าง แต่อย่าให้เป็นจนกระทั่งถึงปล่อยเนื้อปล่อยตัว จนเสียผู้เสียคนไปหมด ศักดิ์ศรีของมนุษย์จะไม่มีเหลือเลยให้กิเลสเอาไปกินหมด เปิดดูภายในดับไม่มีปอดไม่มีอะไรเหลือ ไล่ฟุ้งก็ไม่มี กินข้าวแล้วไม่ทราบไล่ฟุ้งมันหายไปไหน กิเลสเอาไปกินหมด

กินก็ไม่กินธรรมดากินแบบโลก กินจะเอาให้ตายเหมือนพราหมณ์ ถ้าว่านอนกินนอนจะเอาให้ตายจนจะให้พระไปกุสลา ใครจะไปกุสลาคนนอนหลับ ถ้าตายจริงๆ ก็จะไป อย่างเมื่อวานนี้ก็ไป เขามานิมนต์ไป นั้นมันตายจริงๆ ไม่ใช่คนนอนหลับครอกๆ ไม่มีวันตื่นแล้วให้ไปกุสลา มีแต่ค้อนแต่ไม้ที่เราจะเอาไปกุสลา เป็นยังงิฟงซิ เอาให้มันชัดเจน หลวงตาพูดให้ถึงเหตุถึงผล เรื่องของมันเป็นอย่างนี้ พูดให้เห็นเหตุเห็นผล นี่ละให้ใช้ความพินิจพิจารณา อย่าย่ำปล่อยเนื้อปล่อยตัว

ไม่มีอันใดมีคุณค่ายิ่งกว่ามนุษย์ ให้พี่น้องทั้งหลายทราบเอาไว้นะ เงินจะมีเป็นที่หมิ่น ๆ แสน ๆ ล้า ๆ ก็ตาม ไปจากมนุษย์ มนุษย์เป็นผู้ผลิตขึ้น มนุษย์เป็นผู้ใช้ ถ้าหากว่าเรามีความเฉลียวฉลาด เงินทุกบาททุกสตางค์จะมาเป็นผลเป็นประโยชน์ หนุนเราให้มีความสุขความเจริญ เป็นแก้วสารพัดนึกได้เลย แต่ถ้าเราเป็นคนชั่วคนไม่ดีเสีย เงินทั้งหลายนั้นก็กลายมาเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้เราหมด เพราะเราไปกว้านเอามาซื้อสิ่งของที่มันจะเป็นภัยละซี

ยกตัวอย่างเช่นเฮโรอีนเป็นยังไง ยาเสพติดต่างๆ เป็นยังไง เอาไปซื้อมาดูซิ ไม่ก็บาทก็สตางค์ละมันจะติด ที่นี้เมื่อติดแล้วไม่ซื้ออยู่ไม่ได้ นั่นแหละเงินเหล่านี้เป็นภัยทั้งหมดที่นี้ มาเสริมฟันเสริมไฟให้เผาไหม้เจ้าของที่โง่ๆ นั่นแหละให้ตายทั้งเป็น เพราะฉะนั้นจึงต้องถือเจ้าของเป็นของสำคัญ มีคุณค่าอยู่กับเจ้าของ เจ้าของต้องพิจารณาให้ดี เป็นเจ้าของของสมบัติใด สมบัตินั้นจะเกิดประโยชน์ทั้งหมด ถ้าเราเป็นผู้มีความเฉลียวฉลาดในการรักษาในการใช้สอยในสิ่งเหล่านั้นแล้ว ถ้าเราเป็นคนโง่แล้วสิ่งเหล่านั้นจะกลายมาเป็นฟันเป็นไฟเผาไหม้เราหมดอีกเหมือนอีก เพราะฉะนั้นจึงต้องได้ใช้ความพิจารณา มนุษย์เราจึงต้องมีธรรมเป็นเครื่องกำกับรักษาตัว

ธรรมเป็นธรรมชาติที่ปลอดภัยไร้กังวลทุกอย่าง ธรรมเป็นที่ฝากเป็นฝากตายได้ ธรรมคือความพอเหมาะพอดี ความถูกต้องแม่นยำทุกสัดทุกส่วนไม่มีอะไรเกินธรรม เพราะฉะนั้นจึงมีธรรมเป็นพื้นไว้ในตัวของเรา จะทำอะไรอย่าลืมหาว่าธรรมความถูกต้อง คนเราทั้งคนถ้าไม่มีความถูกต้องดีงามเข้าไปประดับ เข้าไปแทรกไปซึมแล้ว จะหาคุณค่าไม่ได้ ที่นี้เราอยากเป็นคนไร้คุณค่าไหม ถ้าเราอยากไร้คุณค่าก็ปล่อยตัวไป ปล่อยตัวไปเท่าไรก็ยิ่งแหลกยิ่งเหลวไหลไปหมดเลย

ถ้าเราพยายามรักษาตัวของเราเราก็มีคุณค่า จะทุกข์จะจนอันนั้นเป็นเรื่องของโลกอนิจจังไม่เป็นของแน่นอนอะไร มันเกิดมีมากก็ว่ามี มันหมดไปก็ว่าหมดเท่านั้น แต่ความดีของเราคนดีนี้อยู่ในหัวใจของเรา อยู่ในตัวของเราไม่หาย ให้รักษานี้ให้คงเส้นคงวาเอาไว้ แล้วเราจะมีความสุขความเจริญรุ่งเรือง อยู่ในบ้านในเรือน ไปนอกบ้านนอกเมือง ไปคบค้าสมาคม ต่างคนต่างได้รับการศึกษาอบรมในทางที่ถูกที่ดีด้วยกันแล้ว เข้ากันได้ง่ายมนุษย์เรา

ถ้าฝึกับเปรตนี้มันเข้ากันได้ยากนะ เข้าไปคอยที่จะกัดกัน นี่ละกิเลสเข้าตรงไหนกัดตรงนั้น ทะเลาะตรงนั้น อย่างน้อยซุบซิบๆ นินทาว่าร้ายเขา คนนั้นไม่ดีอย่างนี้ คนนี้ไม่ดีอย่างนั้น ปากนี้มันเก่งมาก ปากไม่มีเบรค ปากสกปรก ปากไม่มีห้ามล้อมันเสีย นี่ปากไม่มีธรรมะเป็น อย่างนั้น ถ้าปากมีธรรมะไม่ต้องบ่น บ่นไปทำไม นินทาเขาทำไม เกิดประโยชน์อะไร ดูเจ้าของนั้นซิเจ้าของเป็นยังไง ผิดถูกดีชั่วใครจะรู้ยิ่งกว่าเจ้าของรู้เจ้าของ ดูเจ้าของนี้มันไม่ดีตรงไหน แก้วเจ้าของอยู่เรื่อยๆ ต่างคนต่างแก้วเจ้าของแล้วก็ได้ของดีออกมาโชว์กันนะซิ

เมื่อของดีออกมาโชว์มีเท่าไรไม่เพ้อ ถ้าชั่วแล้วเอาแหละ เพ้อทันที เห็นไหมคนชั่ว สมมุติว่าอย่างบ้านตาดนี้ก็มีเพียงสามคนเป็นยังไง บ้านนี้จะแตกนี่นะ ไม่ใช่เล่นๆ นะ คนดีมีอยู่เท่าไรไม่เป็นไร ดีหมดทุกอย่าง เหมือนเครื่องใช้ไม้สอยของเรา มีมากมีน้อยมีแต่ของดี เสียหมดก็ใช้ดีทั้งนั้น ถ้ามีของเสียเข้ามาดูซิในบ้านนั้นแตกบ้านอีกแหละ ให้จำเอานะ ให้เอา

ธรรมะนี้ไปพิจารณา อ่านให้เข้าอกเข้าใจ อ่านพิจารณา อันดับที่สองก็อย่างประวัติ หลวงปู่มั่น นี่เราพยายามตะเกียกตะกายเขียนประวัติของท่านมาให้ท่านทั้งหลายได้อ่านให้เป็นคติเครื่องเตือนใจ

ธรรมะแต่ละเล่ม ๆ ที่จัดออกมานี้ก็ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย แม้แต่เราตัวเท่าหนูนี้เราก็ทุกข์ยากลำบากแสนสาหัสเหมือนกันนะ ตามภูมิของเราศาสนาของเรา เมื่อมันลำบากเราก็ต้องว่าลำบาก การลำบากนี้ไม่มีอะไรเกินกว่าการฆ่ากิเลส การรบกับกิเลส การต่อสู้กับกิเลส กิเลส เป็นสิ่งที่แหลมคมมาก เป็นสิ่งที่มีอำนาจมาก กล่อมสัตว์ทั้งหลายให้หลับสนิทได้ทั้งตาส้ม ๆ อยู่ นี่ ว่าอะไรดีหมด ๆ ถ้าลงกิเลสได้กล่อมแล้วหลับสนิทไปหมดทั้ง ๆ ที่ยังไม่หลับ หัวใจมันหลับแล้ว คล้อยตามไปแล้ว นี่ละกิเลสมันแหลมคมอย่างนี้

เพราะฉะนั้น การจะเรียนเพลงธรรมะ เรียนอันใดก็ตาม ถ้าไม่ใช่ธรรมะแล้วแก้กิเลสไม่ตก ฆ่ากิเลสไม่ตาย ต้องหลักธรรมะพระพุทธเจ้า ธรรมะพระพุทธเจ้านี้เป็นธรรมะที่ได้ฆ่ากิเลสตายแล้ว ธรรมะเกิดขึ้นมาด้วยความบริสุทธิ์ใจ จึงเอาธรรมะอันนี้มาฆ่ากิเลส เราอย่าเอาอย่างอื่นไปฆ่า มันก็เหมือนกันกับสถานที่นี้สกปรก เอน้ำสกปรกมาเทลงไปซี มันก็เพิ่มความสกปรกเข้าไป เพิ่มความสกปรกยิ่งขึ้น อะไรมันจะหาย เอน้ำที่สะอาดมาเทซี มาชะมาล้าง ล้าง ๑ ถึงไม่พอ ๒ ถึงเข้าไป ๓ ถึงเข้าไป สถานที่นั้นก็สะอาดได้ มันจะสกปรกขนาดไหนก็ไม่พ้นการชะล้างด้วยน้ำที่สะอาดไปได้เลย มันจะสะอาดจนได้

นี่หัวใจของเรามันสกปรกด้วยอำนาจของกิเลสมันโสมมเต็มอยู่ในจิตใจ เอน้ำอรรถมน้ำธรรมนี้เข้าไปชะไปล้าง แก้ไขตัดแปลงตนเองไปวันละเล็กละน้อย แล้วก็ค่อยสะอาดไป ๆ ก็กลายเป็นคนสะอาด เมื่อใจของเราสะอาดด้วยความสุจริตธรรมแล้ว กิริยามารยาทแสดงออกมาทางใดสะอาดไปหมด นี่ละคนมีธรรม ให้เอาธรรมนี้ไปชำระล้างนะ เพราะคำว่ากิเลสนี้ขนาดอย่างที่ว่านั่นแหละ เราพูดเต็มหัวใจลืมไม่ได้กับเรื่องของกิเลสนี้ พอพูดขึ้นมาเดี๋ยวนี้ยังคันพินให้กับกิเลสอยู่ นี่ ยังจะต่อสู้กิเลสอยู่ นี่ ฟังซิมันเจ็บแสบขนาดไหน ถึงได้ผูกโกรธผูกแค้นกันถึงขนาดนั้นมนุษย์เรา เจ็บแสบขนาดนั้นแหละ

เรื่องของกิเลสนี้ทำให้เจ็บแสบขนาดนั้น พัดกันนี้บางที่มันจะตายอยู่ในภูเขาวังยังไฉน เดินบิณฑบาตในบ้านไม่ถึงบ้านเขาจะตายแล้ว นั่งพักอยู่ตามร่มไม้ นั่งพักอยู่ตามข้างทาง มันไปไม่ถึงจะตายเสียก่อน มันทำไมถึงจะตาย ก็ไม่กินข้าวตั้งหลาย ๆ วัน นั่น ถ้ากินข้าวแล้วมันคึกมันคะนอง กิเลสราคะตัณหา มันก็มาก คนกำลังหนุ่มกำลังน้อยเรานี่ กิเลสมันวิ่งรวดเร็วที่สุดเลย สติตามไม่ทันมัน ยิ่งกินให้มันตื่นนอนให้หลับสบาย ๆ แล้วมันตายทั้งเป็นนั่นแหละ เพราะ

ฉะนั้นจึงต้องได้ตัดกันทุกด้านทุกทาง เมื่อเวลาตัดลงไป ข้าวก็ไม่ให้กินๆ กำล้างมันก็อ่อนลงทางร่างกาย

ร่างกายเป็นเครื่องเสริมกิเลส เป็นเครื่องมือของกิเลสได้ดี ถ้าเราปล่อยให้มันเป็นเครื่องมือได้ดี ก็คือว่ากินมากนอนมาก อยู่สบายๆ อันนี้ละกิเลสหัวเราะที่เดียว กิเลสสบายมาก ได้เครื่องมือที่ทันสมัย เครื่องมือนี้บอกนอนนอนสบายที่สุดเลย ที่นี้อะไรมันก็เกิดซี ขึ้นชื่อว่าเรื่องของกิเลส มันจะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วๆ เมื่อเป็นเช่นนั้นเราต้องการจะไปให้กิเลสเกิดขึ้นส่งเสริมกิเลส เพาะกิเลสเหรอ หรือเราจะไปฆ่ากิเลส เมื่อเราจะไปฆ่ากิเลส อันใดกิเลสชอบเราต้องตัดกัน

ธรรมะเราชอบกิเลสยังตัด มันไม่ให้ชอบ ที่นี้กิเลสมันชอบตรงไหน ธรรมะเราก็ตัดเข้าไปๆ ฟันเข้าไป ฟันกิเลสด้วยเหตุใดมันถึงดี เช่น ฟันด้วยการอดนอน เอ้าไม่นอน มันเป็นอย่างนี้ เมื่อไม่นอนแล้วได้ผลยังงี้บ้าง ภาวนาเดินได้ผลยังงี้บ้าง เอ้า อดอาหารมันได้ผลยังงี้บ้าง ทาอุบายวิธีการ เอ้าวิธีนี้ไม่ได้ทวิธีนี้มาแก้ ทวิธีนี้แก้ไม่ได้ เอ้าวิธีนี้มาแก้ นั่นจึงเรียกว่าเป็นความฉลาด เอาจนกระทั่งสู้ได้

พอจับเคล็ดลับมันได้แล้ว อ้อ กิเลสตัวนี้ต้องฆ่าวิธีนี้ เมื่อฆ่าวิธีนี้ได้ผลแล้วจะปล่อยวิธีนี้ไปเป็นวิธีอื่นซึ่งไม่ได้ผล ไปปล่อยได้ยังไงคนเรา เมื่อได้ด้วยวิธีใด ได้ผลได้ประโยชน์ด้วยวิธีใด มันก็ต้องฝืนต้องเป็นซีคนเรา เช่น ได้ประโยชน์ด้วยการอดหลับอดนอน ด้วยการผ่อนอาหาร อดอาหารก็ต้องอด หิวจนจะตายก็ต้องได้ออดแหละ เพราะกิเลสมันหมอบเวลาอดอาหาร ภาวนามันก็ติดมันก็ขึ้น จิตใจสว่างงาม จิตใจสว่างกระจ่างแจ่มไปทั่วแดนโลกธาตุนี้ก็จะว่าไง ฟังซี ตาเรามันเห็นแต่แค่นี้เท่านั้น ใจนี้อะไรจะมาปิดบังได้ สว่างกระจ่างแจ่มไปหมดทั่วแดนโลกธาตุอะไรจะไปเกินใจ เพราะฉะนั้นใจจึงเป็นของเลิศประเสริฐสุด จึงต้องให้บำรุงหัวใจเรา นี่ท่านสอนตรงนี้

นี่เราพูดถึงเรื่องกิเลสมันแหลมมันคมมันละเอียดลอมมาก อำนาจของมันนี่กล่อมตรงไหนหลับสนิทๆ ไปหมดไม่ว่าชาติชั้นวรรณะใด สัตว์ในสามแดนโลกธาตุนี้อยู่ในเพลงของกิเลสที่กล่อมให้หลับสนิทด้วยกันทั้งนั้น นอกจากพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ท่านกล่อมท่านไม่ได้ ท่านฆ่ามันสังหารมันแล้ว จึงได้เห็นว่าการเพลงของมันนี่เก่งมาก เพลงของมันละเอียดมาก แหลมคมมากทีเดียว แล้วจึงได้มาสอนโลกทั้งหลายนี้ สอนโลกให้รู้วิธีแก้กิเลส ถ้ากิเลสยังมีบนหัวใจมากน้อย ยิ่งไม่มีธรรมะด้วยแล้ว คนนั้นจะตายทั้งเป็น กุสลาไม่ทันนั้นแหละ ตามกุสลาไม่ทัน ถ้ามีธรรมะเข้าแทรกยังพอพืดพอเหวียง มีแพ้วมีชนะกันได้ มีที่ได้ที่เสียบ้าง พากันจำเอานะ

นี่แลเรื่องกิเลสมันละเอียดขนาดนั้นละ จึงว่ามันลืมไม่ได้ พระพุทธเจ้าท่านก็ลืมไม่ได้ ประวัติของท่านมีมาจนกระทั่งปานนี้เห็นไหม พระองค์สลบ พระองค์ทำงานอะไรเคยสลบไหม เป็นพระเจ้าแผ่นดินมา ๑๓ ปีพระองค์เคยสลบไหม ไม่เห็นสลบ เวลามาพัดกับกิเลส ๖ ปี สลบ ๓ หน นั้นฟังซิทุกข์ไหม พระสาวกก็เหมือนกัน บางองค์ฝ่าเท้าแตก เดินจงกรมนี้ เดินไปเดินมา ฆ่ากิเลสจนกระทั่งฝ่าเท้าแตก กิเลสยังไม่แตก ฝ่าเท้าแตกเสียก่อน แล้วตานี้แตก โน่นพระจักขุบาล อदनนอนไม่นอน ไม่ยอมนอน จนกระทั่งตาพิการขึ้นมา หมอเขว่าต้องนอน โห นอนไม่ได้ เราได้ตั้งสัจอธิฐานแล้วว่า ๓ เดือนนี้จะไม่นอน ท่านก็ไม่ยอมนอน ตาแตกแตกไปท่านว่า ยังงั้น เอ้า ตาก็แตก กิเลสก็แตกสะบัดออกจากหัวใจกลายเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาในเวลานั้นนั่นแล

นั่นฟังซิ ทุกข์ไหมลำบากไหม นี่ท่านจะลืมได้ยังไง พระอรหันต์แทบทุกองค์ท่านเป็นอย่างนั้น ท่านก็ลืมไม่ได้ พระพุทธเจ้าท่านก็ลืมไม่ได้ จึงได้เขียนประวัติมาให้พวกเราทั้งหลายทราบว่าเป็นกิเลสมันเก่งขนาดนั้นนะ ความหมายว่าอย่างนั้น ไม่เอาจริงเอาจึงไม่ได้นะว่างั้น นี่ละท่านเอาธรรมะมาสอนพวกเรา

ถึงเราไม่ได้เป็นอย่างนั้นก็ตาม ไม่ได้แบบนั้นก็ตาม ขอให้ได้แบบลูกศิษย์มีครู ให้เอาไปประพฤติปฏิบัติตามสติกำลังความสามารถของตน อย่าให้แต่กิเลสเอาไปถูกลูบเลียทั้งวันทั้งคืน นอนอยู่ก็ถูกลูบ แล้วแต่ว่าจะตื่นเมื่อไร ตื่นขึ้นมาแล้วก็เพลิน เอาไปถูกลูบทางเพลิน เอ้า การจับจ่ายใช้สอยมีมากมีน้อยเอาหมดกระเป่า เพลินเอาไปถูกลูบๆ เสียทั้งหมด สิ่งใดที่มีให้กิเลสเอาไปใช้และถูกลูบแหยกๆ ไม่มีคำว่าพอประมาณ ไม่มีคำว่าพอดิบพอดี ถ้างวลกิเลสได้ถือบังเหียนแล้วเสร็จเลย เพราะฉะนั้น ให้ธรรมถือบังเหียนซิ ธรรมถือบังเหียนจะรู้จักความพอดี ใช้สอยอะไรความพอดีให้มีประจำ จะควรซื้ออะไรพิจารณาดูก่อน ซื้อมันเป็นประโยชน์อะไร ถ้าไม่เป็นประโยชน์ไม่ซื้อ อย่างนั้นซึ่งเรียกว่าธรรม ธรรมกำกับไว้ตลอดเวลา

อันใดที่ควรซื้อควรหาค่อยซื้อค่อยหา อันใดไม่ควรก็ไม่ต้องเอา บังคับ เรื่องความอยาก มันไม่ถอย เพราะเรื่องของกิเลสมันจะถอยเมื่อไรละ มันไม่ถอยแหละ เอาธรรมะสกัดความอยาก ด้วยเบรคห้ามล้อไว้ก็ก ก็เอา อยากเท่าไรก็อยากเถอะเราไม่ซื้อ เพราะเหตุผลบอกอยู่แล้วว่าซื้อมากก็เพื่อทำลายตัวเอง คนเราจะตั้งใจซื้อเครื่องสังฆารมาทำลายตัวเองมีอย่างเหอ นั้นเท่านั้นหยุด แล้ววันหลังเบาลงๆ คราวต่อไปนี่ฟังเหตุฟังผล เราจะทำอะไร ไปมาอะไรก็ตาม ควรหรือไม่ควร มันจะบอกทันทีในหัวใจนั่นแหละ เมื่อไม่ควรแล้วหยุดไม่เสียตายๆ ไม่ได้ฝืนกันเหมือนดังแต่ก่อน นี่ละการฝึกตนต้องเป็นอย่างนี้

ขอให้พี่น้องลูกหลานทั้งหลายได้นำธรรมะนี้ไปประพฤติปฏิบัติ เราจะเป็นคนดีมีสง่าราศี มีความสุขความเจริญทั้งปัจจุบันและอนาคต คำว่าอนาคตคือจิตดวงนี้แหละ ย้ายออกจากร่างกายนี้มันจะไปสู่ร่างกายข้างหน้า ร่างกายข้างหน้าในภพหน้านั้นมันมีความดีไหม ถ้าไม่มีความดี ความจมนั้นจะมีอยู่ในนั้นแหละ คนเรามันไม่ทำความดีมันมักทำชั่ว ส่วนมากมักทำแต่ความชั่ว ตายแล้วจมนี่เราอยากจมนะหรือ คิดตั้งแต่เราอยู่ในโลกกับมนุษย์เขา เราไม่ได้จมไปไหน ทุกข์เรารู้ว่ามันทุกข์ ลำบากเรารู้ว่าลำบาก จนยังรู้ว่าจน แล้วไปเมืองผีใครจะตามไปส่งเสียอะไรๆ ต่อเรา ใครจะไปส่งเคราะห์สงหาเรา ไม่มีใครส่งเคราะห์ใครนะ ถ้าเจ้าของไม่ได้จัดการทำเจ้าของ รักรองเจ้าของ ยืนยันเจ้าของ ด้วยความดีทั้งหลายเสียตั้งแต่บัดนี้แล้วไม่มีทาง จำให้ ดีนะ

เอาละพอ

www.Luangta.or.th หรือ www.luangta.com